Analize și opinii

Dan Diaconu: Ce se întâmplă?

Acum 24 seconds 1 Vizualizari 12 Timp de citire

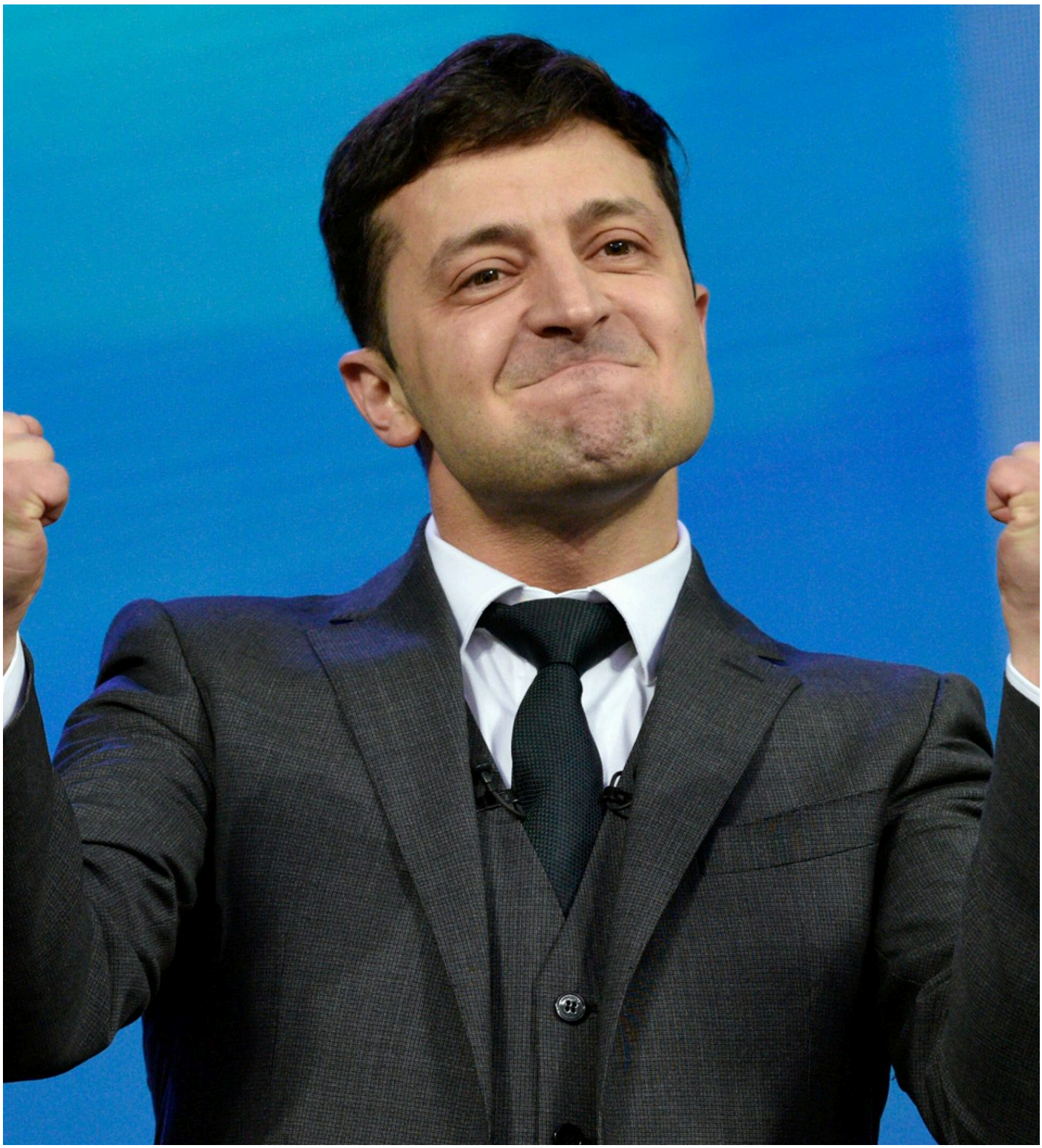

de a-și impune punctul de vedere, acea infatuare și lipsă de respect pentru partener, e imposibil de digerat de o personalitate precum Trump. Însă, de data aceasta, leul a fost Vance. Vicepreședintele american a fost vizibil călcat pe bătături de atitudinea lui Zelenskyi și a avut o ieșire care, sincer să fiu, nu a mai fost văzută niciodată la Casa Albă. Pur și simplu, la un moment dat, am avut impresia că Trump este doar un arbitru între Zelenskyi și Vance, un arbitru exasperat căruia îi venea să-l pleznească pe ucrainean.

De ce credeți că a făcut Zelenskyi circul de acolo? Pentru mine răspunsul este simplu: ucraineanul se considera „*deținătorul cheii camerei cu secrete*”. Încă de când a început războiul, aparatul lui Zelenskyi a fost martor al numeroaselor potlogării comise în numele conflictului. Spălări de bani, redirecționare de arme în zona teroristă, „atingeri” de neimaginat la nivel oficial. El știe multe și, când a plecat spre Washington, credea că acele secrete îl vor proteja. Doar că, de protejat nu l-a protejat nimic. Și veți înțelege imediat de ce.

Înainte însă îmi voi aminti un episod din trecutul apropiat. Aflată la finalul carierei, Merkel s-a întâlnit cu Zelenskyi. Atmosfera era una de sfârșit de lume. Zelenskyi știa că a pierdut *partida* cu aderarea la UE/NATO și că interesele Germaniei în ceea ce privește gazul sunt nemișcabile. Merkel i-a spus atunci, ca o consolare, că Ucraina va putea profita de integrarea ei în infrastructura Uniunii Europene de … hidrogen. Pe vremea aceea, nulitățile europene visau înlocuirea gazului rusesc cu hidrogenul, obținut prin așa-zisa „energie verde”. Un tembelism, desigur, care s-a propagat până azi, când niște idioți au propus inclusiv amestecarea gazului natural cu hidrogen, punând populația într-un pericol de neimaginat(nu mai insist acum cu povestea, dar pentru utilizarea hidrogenului în combinație cu gazul natural ar trebui refăcută întreaga infrastructură de gaz). Se citea pe fața lui Zelenskyi disperarea întrucât era evident că va ajunge într-o fundătură. Însă nebunul are resurse infinite de reinventare, astfel încât, lăsat fiind la butoane, iată în ce situație a adus lumea!

M-am minunat atunci de atenția pe care i-o dădea Merkel. Cu toate că-i transmisese că „*das ist das Ende*”, Merkel îl trata cu o atenție sporită, aproape ca o mamă care îi dă o veste proastă propriei odrasle. Motivul eras acela că, împreună, făcuseră o groază de potlogării, Acordul de la Minsk fiind doar vârful vizibil al aisbergului. Imaginați-vă ce poate conține acum „*camera secretelor*” a cărei cheie o deține Zelenskyi. Doar că ucraineanul nu a înțeles cum funcționează animalul occidental!

Cu toate că, în esență, Occidentul e același animal sângeros, succesiunea ametitoare a liderilor săi face ca absolut toate potlogăriile făcute în trecut să nu mai valoreze nimic. Dacă ți-ai luat un șut în testicule de la Occident asta nu înseamnă că, atunci când Occidentul va avea un interes de la tine, va avea vreo jenă pentru a te aborda. Din contră, te vei trezi după câtva timp cu același Occident la ușa ta, prezentându-se așa cum îl cunoaștem: ferchezuit și manierat, cu vorbele alese umplându-i gura zâmbitoare și cerându-ți elegant să-i faci hatârul care-l interesează. Iar dacă atunci, cu stupoare, îi vei atrage atenția că ți-a tras nemilos șutul în testicule, îți va răspunde cât se poate de surprins: „*Serios? Nu știam, dar asta însă s-a întâmplat pe vremea lui X, regimul său corupt a făcut-o! Acum totul s-a schimbat la noi!*”. Înțelegeți tărășenia? Dacă încă nu ați înțeles-o, priviți către Vietnam sau Filipine.

Acum, Zelenskyi a avut parte de un pumn în plină figură tocmai de la „*aliatul*” său cel mai radical, SUA. Acea SUA care i-a eliberat o grămadă de arme de ultimă generație. Însă e o poezie cu ceea ce se întâmplă în

subiect și predicat că „*Zelenskyi fie demisionează și trimite pe cineva cu care să putem face afaceri, fie se schimbă!*”. Iar apoi n-a rezistat până n-a dat și-o limbă băloasă la stăpânire: „*Niciodată nu am fost mai mândru de atitudinea președintelui! De asemenea, am fost foarte mândru că JD Vance a susținut țara noastră*”. Oups, jigodia care e amestecată în toate potlogăriile din Ucraina semnalizează că și-a schimbat perspectiva cu *doar* 180 de grade. Frumos, ce să spun.

Într-o oarecare măsură, Zelenskyi are dreptatea sa. La începutul confruntării, regimul piticului picase la pace cu Putin. Rusul, pentru a-și arăta buna credință, și-a retras inclusiv trupele de pe centura Kievului. Însă atunci s-a întâmplat ceva: Boris Johnson a venit de urgență în Ucraina, în calitate de emisar al lui Biden. El l-a îndemnat pe piticul de la Kiev să nu respecte înțelegerea deoarece „*va avea mult mai mult de câștigat*”. Și, după cum se vede, a avut de câștigat „morman”, vorba interlopilor. Țara i s-a împuținat cu 25%, din punct de vedere al infrastructurii e deja în secolul al XVIII-lea, în timp ce, colac peste pupăză, partenerul strategic îi arată ușa. Ce poate face el în acest moment? Să-i arate pisica întregii scheme de corupție? Trump abia o așteaptă pentru a-și rezolva meciurile cu democrații și pentru a demonstra justețea tăierii totale a ajutoarelor. Și nu mai poate da drumul dezvăluirilor dintr-un motiv mult mai important pentru el: „*partenerii europeni*” s-ar uita deosebit de urât la această acțiune întrucât și ei sunt parte a potlogăriei. De ce se agită Macron? Pentru că e parte a schemei și nu vrea ca, după o situație internă complicată, să mai trebuiască să facă față și unui scandal internațional de corupție. De partea cealaltă, nici piticul de la Kiev nu poate rămâne singur, astfel încât, văzându-se cu pumnii noii Administrații în figură, a continuat doar să agite cheița magică, fără a deschide ușița.

Probabil vă întrebați ce urmează. Mie îmi este frică, mai ales prin prisma modului în care nebunul a reușit să escaladeze situația după ce părea terminat. Mai ales că, pentru el, absolut nimic nu mai contează. Există un scenariu simplu, care constă în eliminarea sa de către ai săi. Precum o măsea stricată, Zelenskyi deja pute, astfel încât vreunul dintre corupții de nivel 2 – probabil Budanov – i-ar putea face de petrecanie. Dacă însă nu se va întâmpla asta, ar trebui să înțelegem la adevărata valoare ceea ce i-a spus Trump, anume că „*tu te joci cu Al Treilea Război Mondial!*”. Și fix asta face, fără a avea nicio remușcare. Cum devine situația în acest caz? Mie îmi e destul de limpede.

America se va retrage în propria-i carapace. De altfel, i-a amenințat deja pe europeni că își va retrage forțele armate de pe continent. Ar fi o pierdere pentru SUA? Aiurea, ar fi un câștig nesperat. Din nou europenii s-ar bate între ei ca proștii, iar America va apărea pe calul alb abia la final, când toți sunt epuizați și când își va spune punctul de vedere. Contractorii militari americani își vor freca mâinile cu satisfacție deoarece e de făcut bani. Imaginați-vă cât de secată va ieși impotenta Europă din toată tevatura asta. Faptul că muierificații bărbați ai Europei n-au habar nici să mai facă copii, iar muierile au impresia că dacă-și iau look bărbătesc devin mai interesante întrucât sunt sterpe, va face ca acest ultim Război Mondial să balanseze tragicomicul spre comic. Un comic macabru, în care proștii trag cu arma ținând-o invers și minunându-se că glonțul nu merge spre

dușmani. Americii îi convine deoarece așa s-a îmbogățit în secolul XX și-i va crea speranțe pentru secolul XXI. Doar că… mai sunt multe scenarii posibile.

perioada Merkel, Merz nu era bun nici măcar să-i care geanta. Starmer s-ar rata inclusiv în cariera de clovn(care-ar fi cea mai potrivită pentru el), în timp ce despre Macron nu cred că trebuie să mai discutăm. Nici măcar corifeii naționalismului de pe Bătrânul Continent nu au anvergură. Marine Le Pen și-a arătat prostia în confruntarea directă cu Macron, Alice Weidel e mai degrabă o îngrămădită, iar Meloni, care-i cea mai răsărită dintre naționaliștii Europei, e doar o slugă a sistemului american,venind pe linia Institutului Aspen. Singurul care are o viziune e Orban și, puțin în urma sa, Fico. Aceștia doi știu bine care e lupta, dar e vorba de țări mici care, mai degrabă, sunt îngrijorate de modul în care geografia va lupta împotriva lor. Ei știu că, în cazul în care SUA se retrage din Europa, rămânând probabil doar în câteva puncte de control – dintre care cel mai important e Turcia, mai mult în afara Europei – în zonele respective se va instaura haosul. E imposibil să crezi că târlicii care sunt acum la butoane vor fi capabili de ceva. Aiurea, sunt doar niște prostovani, care nu fac altceva decât să se scufunde cu tot cu bărcile pe care le conduc spre naufragiu.

O să vă dau un singur exemplu de la noi, că tot a văzut toată lumea care-i situația. Noi, practic, suntem în faliment. Culmea, covrigarul și acoliții săi, cei vinovați pentru starea de fapt, urlă de la tribuna Parlamentului că „România e o ruină” și dau vina pentru asta pe cei care n-au ajuns niciodată la guvernare. E doar un exemplu de ticăloșie prostească. Celălalt mesaj halucinant a venit de la Cotroceni, unde Bolovan a explicat că România trebuie să-și crească cheltuielile de înarmare. Doar că noi nu mai avem după ce bea apă. Unde să le crești când și-așa suntem la epuizare? Ei bine, tot prostul ăla a venit cu soluția: „*vom scoate cheltuielile militare din calculul deficitului*”. Înțelegeți cât de proști sunt? Pentru cei care nu înțeleg care-i treaba, vă voi da un exemplu din viața reală. Presupunem că în fiecare lună cheltuiești mai mult decât ai salariu: ăla e deficitul și, pentru a putea să-ți continui stilul nesustenabil, trebuie să te împrumuți. Ceea ce spune Bolovan vine cam așa: cu toate că ești în rahat, îți vine să-ți iei o marcă de mașină care-i simbolul național al manelismului, dar n-ai cu ce. Și, pentru asta, clamezi în fața familiei: „*voi scoate cheltuielile cu ratele pentru făraș din calculele referitoare la deficitul lunar al familiei noastre*” . Păi și cu asta ce-ai făcut, boule? Că banii ăia trebuie să-i iei de undeva.

Mai mult sau mai puțin, situația din Europa e similară. Toți sunt niște „*rupți în cur*” care pozează în lorzi. Și care, de fapt, așteaptă să vină cineva să-i salveze. Culmea, acel cineva chiar există, doar că nu e vorba de salvare!

În conflictul din Ucraina mai e un jucător tăcut, extrem de eficient. Nu l-ați văzut, dar deja și-a securizat niște business-uri babane acolo. Cine să fie? Hmm, e simplu, dragii mei, e China. Nu știu dacă rușii vor cuceri Odesa(ar fi cel mai logic punct de atac), dar ceea ce știu e că întreaga regiune Odesa va fi … chinezească. Iar planul e vechi, vechi de tot. Abia când veți vedea Odesa duduind veți înțelege cât de proști am fost noi cu Portul Constanța. Dar să nu mergem prea departe deoarece vom avea suficient timp să comentăm.

Schema perfect aplicabilă e următoarea: SUA se retrage din Ucraina nu pentru că n-ar fi semnat contractul cu Zelenskyi, ci pentru că deja are OK-ul Rusiei pentru pământurile rare și nici nu mai are putere să lupte acolo întrucât Ucraina e epuizată. În caz că nu v-ați prins, pământurile ălea rare sunt în zona cucerită(sau aflată în curs de cucerire) de ruși. Rețineți, vă rog: Luhansk, Donețk, Dnipropetrovsk – acestea sunt regiunile cu cea

mai mare probabilitate de existență a pământurilor rare. Lukansk se află 100% în mâinile rușilor, Donețk la fel, iar recent a fost depășită granița Dnipropetrovsk. Ideea e că, după ce vor fi depășit ultimele cetăți fortificate din

Donețk, în rest e câmp până la Nipru. Iar, ca să fie treaba și mai treabă, zonele în care se presupune că ar fi acele pământuri rare se află în estul provinciei, adică acolo unde luptă rușii acum.

Punând cap la cap ce avem? O Rusie care pică la pace cu SUA pe sub masă. Sunt o groază de domenii interesante: materii prime, materiale, Arctica, dar și noul context geopolitic multipolar. Din care, ghiciți, de câștigat vor câștiga tot marile puteri. Ce-i preferabil pentru americani: să stea și să facă pe polițaiul mondial la mii de kilometri de casă, sau să profite de vecinătăți și să nu-și facă nicio problemă în ceea ce privește comerțul întrucât fiecare putere va avea un teritoriu de pacificare prion care ceilalți să treacă liber? Gândiți-vă bine la asta!

Să vă mai spun despre Taiwan. SUA lui Trump nu este interesată de acea insulă. Acum își internalizează producția de chip-uri – forțând TMSC-ul să se mute în Arizona – după care se vor retrage invocând „politica unei singure Chine”.

Unde e Ucraina în tot contextul acesta? Eu nu m-aș întreba asta ci, mult mai util ar fi să înțelegem unde e Europa? Refuză Rusia? Nici nu mai contează! Va ajunge un teritoriu din care-și vor trage toți profituri, precum hultanii devorând un cadavru. Aici e buna, că noi suntem la mijloc. Din nou suntem cei mai proști dintre cei proști, evitând cu grație să ne afirmăm independența absolută față de toți. Vă spun atât: există un singur jucător care ne poate ajuta în clipa de față, iar acest jucător se numește China. Ar mai fi și Turcia și Rusia, dar și SUA, după ce-și va reduce semnificativ prezența militară aici. Chiar dacă a trecut de mult cel de-al doisprezecelea ceas, ar trebui să încercăm să reluăm legăturile în primul rând cu China. Dar, pentru așa ceva, întreg aparatul jigodiilor aflate acum la butoane trebuie să se scufunde pentru totdeauna. Altă șansă nu avem!

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/2025/03/ce-se-intampla.html

Despre autor

editor